

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: I. V.
státní příslušnost: Ukrajina
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-383/ZA-ZA11-LE31-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).

2. Žalobce v žalobě poukázal na nepříznivou situaci v zemi původu, zejména na probíhající ozbrojený konflikt, a vyjádřil obavu z vojenské služby ve válce a povolání k výkonu vojenské služby. Poukázal na to, že se musí starat o své rodiče a dále o svoji dceru, která žije s bývalou manželkou, všichni pobývají na Ukrajině. Žalovaný dle žalobce poněkud ledabyle posoudil důvody žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a převážně se věnoval okolnostem, za nichž byla žádost podána. Žalobce namítal, že správní uvážení není vyjádřením soukromého názoru, nýbrž má reflektovat a reprezentovat obecné společenské hodnoty, kterých je správní orgán nositelem. Dále žalobce upozornil, že ozbrojený konflikt na Ukrajině se neomezuje toliko na území Doněcku, Luhansku a Krymu, nýbrž válkou je zasázeno celé území Ukrajiny, byť nikoliv přímou vojenskou intervencí. Nadále totiž trvá zcela reálná hrozba eskalace konfliktu včetně oficiálního zapojení ruské armády. Ta koneckonců opakovaně zasahovala proti cílům na Ukrajině, přičemž poslední incident v Azovském moři, který vedl k vyhlášení vojenského stavu, je dle žalobce ukázkou plíživého testování ostražitosti Ukrajiny a jejích spojenců. Bezpečnostní experti vyjadřují důvodné obavy z vypuknutí otevřeného konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou.
3. Žalobce proto navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trval na správnosti vydaného rozhodnutí a plně na něj odkázal. Při vydání rozhodnutí vycházel z tvrzení, která žalobce uvedl při pohovoru k žádosti, a dále z informací, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný konstatoval, že vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není na Ukrajině klasifikováno jako trestný čin. Vyloučil též možnost, že by žalobci hrozilo povolání a nasazení do oblasti bojů na východě Ukrajiny, protože, jak vyplývá z informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále též „OAMP“), v souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny a po uzavření tzv. minských dohod v roce 2016 ani v roce 2017, nebyla vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní ani neuvažuje. Pokud by žalobce po svém návratu skutečně musel nastoupit službu v ukrajinské armádě, nebylo by toto možné považovat za hrozbu vážné újmy. K námitce týkající se vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině žalovaný dodal, že se situace v zemi stabilizovala a jako stabilizovanou ji lze charakterizovat i v roce 2019, ačkoliv centrální vláda nadále neměla pod kontrolou poloostrov Krym, který byl po anexi včleněn do Ruské federace, ani části Luhanské a Doněcké oblasti, na jejichž území byly vytvořeny samozvané lidové republiky kontrolované proruskými separatisty. Vzhledem ke skutečnosti, že nedošlo k úplnému stažení těžkých zbraní, dochází k častému lokálnímu propuknutí bojů. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké. Z tohoto důvodu žalovaný dospěl k závěru, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální konflikt.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)] s tím, že skutkové novoty jsou přípustné v situaci, kdy mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, stanoví povinnost přihlížet k určitým skutečnostem kdykoliv v průběhu řízení. Jedná se tak v řízení o mezinárodní ochraně o nutnost respektování zásady non-

refoulement (viz rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, či ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I.ÚS 425/16). Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 20. 4. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod žádosti uvedl, že na Ukrajině je válka. Kdysi byl žalobce v armádě, ve speciálních jednotkách, a teď ho chtějí povolát do války. On však nechce zabíjet lidi, navíc na východě Ukrajiny žijí jeho příbuzní. Nebude proto střílet tam, kde žijí jeho příbuzní, a také nechce být zabit, protože se musí starat o své rodiče a dceru. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 4. 2019 mimo jiné uvedl, že rozhodnutí opustit Ukrajinu bylo spontánní, kamarád řekl, že by mohli jet do Polska něco si přivydělat. V Polsku pracovali, dostali zapláceno, ale tentýž večer jim peníze na ubytovně odcizili, proto jeli do České republiky. Kamarád, který žije v České republice, mu poradil podat žádost o azyl. Žalobce byl kdysi u výsadkářů a je veden na vojenské správě jako voják v záloze. Dle žalobce vojenská správa každé tři měsíce povolává muže do války. Žalobce už dostal čtyři předvolání, nepřevzal je, protože byl zrovna v Polsku, matka mu o tom řekla. Policisté řekli, že jestli se žalobce nedostaví na vojenskou správu, tak ho budou vést jako člověka, který se vyhýbá nástupu na vojnu. Předvolání chodí od března letošního roku, všechna přišla letos během dvou měsíců. Policisté u nich byli asi před třemi týdny. Matka říkala, že to byli policisté z kriminálky. Policistům matka řekla, že žalobce je v zahraničí, neví, kdy se vrátí, a není s ním v kontaktu. Policisté sdělili, že když s ním bude mluvit, aby mu vyřídila, že se má vrátit na Ukrajinu, jinak proti němu bude zahájeno trestní stíhání. Pokud by na povolávací rozkaz nereagoval, policie by ho trestala jako dezertéra. Hrozil by mu trest odnětí svobody od 2 do 5 let, hrozila by mu spíše nižší sazba. Dále žalobce uvedl, že ve vlasti neměl problémy se státními úřady. Na Ukrajině lze podle něj očekávat cokoliv, nechce jít do války, začali by ho stíhat, v nejlepším případě by dostal podmíněný trest odnětí svobody. Žalobce neměl problém s vycestováním, původně se chtěl po třech měsících vrátit. Teď je na Ukrajině nový prezident, žalobce doufá, že se postará o to, aby válka skončila nebo byly pozměněny zákony týkající se nástupu do armády. Pak by byl ochotný se vrátit na Ukrajinu a tam by si vyřídil vízum do EU, aby tam mohl pracovat. Žalobce uvedl, že jiné problémy neměl, nebýt problému s armádou, vrátil by se na Ukrajinu. Měl by pomáhat rodičům a starat se o ně.
9. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-383/ZA-ZA11-LE31-2019, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu.
10. V § 12 zákona o azylu je stanoveno: Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických

práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

11. Žalovaný se na s. 3 – 5 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda v případě žalobce je dán důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv. Podle žalovaného totiž žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Krajský soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a podotýká, že žalobce tento závěr žalovaného ostatně ani nezpochybnil ve své žalobě.
12. Pokud jde o důvod udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný s odkazem na informaci OAMP ze dne 25. 4. 2019 uvedl, že vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není na Ukrajině klasifikováno jako trestný čin. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu upřesnil, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, což není v rozporu ani s mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách. Pokud žalobce skutečně bude muset po svém návratu do vlasti nastoupit k výkonu vojenské služby, nelze tedy tuto skutečnost považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
13. Krajský soud s hodnocením žalovaného souhlasí a poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 34/2017-26: *„Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 - 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezcizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.“ Soud dodává, že na základě výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 byla provedena částečná demobilizace branců a jak již uvedeno, nová mobilizace nebyla vyhlášena. V zónách bojových operací již*

nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze vycvičení dobrovolníci a příslušníci profesionální armády (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č.j. 6 Azs 55/2018-24). V textu informace OAMP ze dne 25. 4. 2019, bod 5. (zdroj ČTK), která byla podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného, je uvedeno: „V září 2016 při příležitosti podpisu výnosu o demobilizaci vojáků z poslední vlny částečné mobilizace prezident Porošenko uvedl, že jde o krok k armádě složené z profesionálních vojáků a že v konfliktních zónách zůstanou pouze vojáci s profesionálním kontraktem (na základě smlouvy s armádou).“ Samotná vojenská služba na Ukrajině je pak hodnocena jako standardní a existuje i možnost tzv. alternativní služby, která je obvykle vykonávána v nemocnicích (viz rovněž informace OAMP ze dne 25. 4. 2019, bod 5.; dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34).

14. Krajský soud konstatuje, že důvodem udělení azylu není ani hrozba trestního stíhání a postihu za nenastoupení do vojenské služby, pokud se tak neděje způsobem porušujícím lidská práva (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 4 Azs 72/2016-29, body 15. a 16.). K tomu lze rovněž odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 Azs 9/2019-68: „Ostatně dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „ve stěžovatelské situaci nejde o odepření vojenské služby, neboť povolávací rozkaz mu ještě nebyl doručen. Krajský soud proto zcela správně uvedl, že trestného činu vyhýbání se nástupu vojenské služby, za který by stěžovateli po návratu do země původu hrozil trest odnětí svobody, se stěžovatel dosud nedopustil a zabývat se podmínkami ve věznicích na Ukrajině, je proto nadbytečné“ (viz usnesení čj. 9 Azs 334/2016-25). Obdobně postupoval Nejvyšší správní soud i v usneseních čj. 6 Azs 118/2017-38 nebo čj. 6 Azs 259/2017-40, kde uvedl: „jedná se jen o hypotetické úvahy, které nutně předpokládají existenci několika dalších skutečností, které v daném případě dosud nenastaly a nastat ani nemusí. Stěžovateli by musel být nejdříve doručen povolávací rozkaz (ani v případě nuceného návratu a předání ukrajinským státním orgánům nemusí s jistotou dojít k předání povolávacího rozkazu), dále by stěžovatel musel výkon služby odmítnout a nevyužít ani možnosti alternativní služby (k tomu srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34), a zároveň by mu musel být skutečně uložen trest odnětí svobody, který by mu v takovém případě hrozil“.
15. Krajský soud se závěry této judikatury plně souhlasí a nevidí důvod, proč se od ní v posuzované věci odchýlit. K tomu ještě poznamenává, že žalobce již základní vojenskou službu vykonal a je vojákem v záloze. S ohledem na skutečnosti zjištěné ve správním řízení (Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019) o tom, že na východní linii jsou posíláni pouze dobrovolníci nebo profesionální vojáci, kteří mají smlouvu s armádou, obyvatelstvo není již mobilizováno, přičemž žalobce proti shromážděným podkladům nic nenamítal, nelze mít tvrzení žalobce o povolání na východní linii resp. do války, za věrohodné. Lze tedy reálně uvažovat o povolávacím rozkazu k vojenskému cvičení vojáků v záloze, k němuž jsou občané státu v rámci plnění branné povinnosti povinni stejně tak jako k výkonu základní vojenské služby. Obavu z plnění této povinnosti nelze považovat za azylově relevantní důvod (opět již shora citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44).
16. Nadto, což je ve věci rovněž důležité, žalobci dosud nebyl doručen povolávací rozkaz, přičemž vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není na Ukrajině kvalifikováno jako trestný čin (Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019, bod 5.). Jak již uvedeno shora, branná

povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Z vyložených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nedošlo k naplnění důvodu udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

17. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). (...) Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
19. Žalovaný na s. 6 napadeného rozhodnutí správně uzavřel, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, která si prostředky na živobytí obstarává prací, dle svých slov je zdravotně v pořádku. Žalobcův zdravotní stav nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Žalovaný připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a humanitární azyl je zároveň udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žalobce však žalovaný žádné takové skutečnosti neshledal. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
20. V § 14a zákona o azylu je stanoveno: (1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu

svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

21. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak zjevně není naplněn.
22. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce během správního řízení neuvedl nebo nedoložil nic, co by nasvědčovalo tomu, že měl ve své vlasti problémy a že by mu po jeho návratu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
23. Ohledně důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný na s. 8 napadeného rozhodnutí s odkazem na zprávy založené ve správním spise i na judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Není totiž žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země.
24. Krajský soud se s tímto hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje, uvádí, že ani žalobcem odkazované aktuální události na daném závěru ničeho nezměnily, a v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, například na nedávné usnesení ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Azs 199/2019-30: „*Nejvyšší správní soud ve vztahu ke konfliktu na Ukrajině již dříve v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 70, konstatoval „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Zdejší soud dále v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, uvedl že „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ Stěžovatelka nijak neprokázala, že by jí hrozilo jakékoliv riziko spojené s konfliktem ve východní části Ukrajiny.“ I v nyní posuzovaném případě žalobce, který pochází ze Lvovské oblasti nacházející se v západní části Ukrajiny, nijak neprokázal, že by mu hrozilo jakékoliv riziko spojené s konfliktem izolovaným ve východní části Ukrajiny.*

25. Vycestování žalobce pak dle závěru soudu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, protože není naplněn důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle zdejšího soudu nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (příbuzní žalobce se ostatně nacházejí na území Ukrajiny, a proto takový zásah z logiky věci ani nepřipadá v úvahu). Opačný závěr ostatně ani netvrdil sám žalobce v žalobě.
26. V případě žalobce tak není naplněn ani žádný z důvodů udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
27. Žalovaný řádně a úplně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jejich základě přijal odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnil. Nelze tedy přisvědčit ani blíže nekonkretizované námitce, že žalovaný řádně nehodnotil důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a spíše se věnoval okolnostem, za kterých byla žádost podána. Žalovaný se dle závěru soudu důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany zabýval dostatečně, přičemž srozumitelně objasnil, proč se rozhodl neudělit žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany.
28. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. listopadu 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně